

21 Σεπτεμβρίου 2022

Όσιος Σάββας Βατοπαιδινός ο διά Χριστόν σαλός, Η κακοποίηση και η μεγαλοπρεπής και θεοπρεπής διάσωσή του!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Άγιος Σάββας ο Βατοπαιδινός ο διά Χριστόν σαλός
(γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη γύρω στο 1283 και
κοιμήθηκε στην Κωνσταντινούπολη γύρω στο 1349).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

23. Σε μονή παπικών δίψα για μαρτύριο

Ποιοι είναι οι νέοι πειρασμοί; Περιπλανιόταν κάποτε ο μέγας μέσα στο νησί [στην Κύπρο] με την αγαπητή σιωπή και μετριοφροσύνη. Εισέρχεται μέσα σε μια συναγωγή Ιταλών.

Ήσαν Ιταλοί όχι μόνο στο γένος και στη φωνή, μα και αντίθετοι με μας στη δοξασία περί Θεού. Ο τόπος τους έμοιαζε με κοινόβιο. Φαίνονταν ότι τάχα ζουν μοναχική ζωή.

Μπαίνει λοιπόν ο λύχνος της διακρίσεως σ' εκείνο το συνέδριο των υποκριτών.

Σκοπός του ήταν να δει απ' τα λίγα την αγωγή και την άσκηση που επιτελούσαν όσοι κατοικούσαν εκεί, καθώς μας έλεγε ο ίδιος κατόπι.

Τους βρίσκει να γευματίζουν. Ήταν η ώρα της τραπέζης. Μπαίνει ήσυχια στο θάλαμο που γινόταν η τράπεζα, φέρνει ένα γύρο με την πρέπουσα ευλάβεια και με το δέοντα τρόπο, και ετοιμάζεται να φύγει. Αλλά εκείνοι οι άνθρωποι, που προσποιούντο τη μοναχική ζωή σαν να έπαιζαν ένα δράμα πάνω στη σκηνή, τον συλλαμβάνουν και τον κρατούν διά της βίας.

Δεν του δίνουν απολύτως τίποτε για φαγητό απ' όσα έτρωγαν εκείνοι, μολονότι τον βλέπουν ξένο και φτωχό. Μήτε αισθάνονται την παραμικρή φιλανθρωπία, παρ' όλο που απολάμβαναν το φαγητό την ώρα εκείνη. Είναι γεγονός πως η απόλαυση του φαγητού μεταστρέφει φυσικώς σε ευσπλαχνία ακόμα και τους πλέον απάνθρωπους και θηριώδεις.

Η δύναμη που υποκινεί το θυμικό αλλοιώνεται με την θρεπτική αναπλήρωση του ελλείποντος. Μα αυτοί δεν δίνουν ούτε ένα σκέπασμα, μήτε ένα κουρέλι σε αυτόν που γυμνώθηκε, που αλητεύει για χάρη του Χριστού.

Προφασίζονται την άκρα σιωπή του και την ολοσχερή αφωνία του [ο άγιος για λόγους άσκησης δεν μιλούσε καθόλου], καθώς νόμιζαν, για να συκοφαντήσουν οι πονηροί τον απλούστατο ως κλέφτη και περίεργο. Γιαυτό τον καταξοσχίζουν με τόσες και τέτοιες απάνθρωπες πληγές, ώστε να ξεπεράσουν σε αυτό τη μανία του προηγούμενου ομόφρονός τους Ιταλού.

Κατασπαράζουν τα μέλη και τις σάρκες του, ενόσω ο αθλητής βρίσκεται πεσμένος κατάχαμα, βάφοντας το έδαφος με ποτάμια αίματος που έτρεχε από τις πληγές. Μα δεν αρκούνται μόνο ένας-δύο να τον χτυπήσουν κι έπειτα να τον παρατήσουν, αλλά αποφασίζουν να μην τον εγκαταλείψουν πριν τον χτυπήσουν όλοι έναλλάξ. Έτσι κι έγινε.

Το σώμα της αδαμαντίνης ψυχής, αδύνατο από καιρό, αποξηραμένο, μόλις αναπνέοντας απ' την υπερβολική ασιτία, φαίνεται πλέον νεκρό. Γι' αυτό, σαν να ήταν κάποιο ακάθαρμο θνησιμαίο, οι όντως αιμοχαρείς και ακάθαρτοι σκύλοι το πετούν ανελέητα καταγής έξω από τη θύρα.

Μένει πια ο αγωνιστής σ' αυτή την κατάσταση, γυμνός πάνω στο έδαφος, πνέοντας τα λοίσθια. Οι κρουνοί των αιμάτων απ' τις πληγές είναι η μόνη απόδειξη πως δεν είναι τελείως νεκρός. Πουθενά ένας άνθρωπος να τον φροντίσει, να σκεπάσει τη γύμνια του, να θεραπεύσει τις πληγές.

Τι καινά και παράδοξα πράγματα! Τι γενναία και καρτερική ψυχή! Κάθε μέρα

αγωνιζόταν πολύτροπα για την αγάπη του Χριστού. Κάθε μέρα παρατασσόταν γενναιότατα μπροστά σε τέτοιους ποικιλοτρόπους θανάτους.

[...]

Θεία ενίσχυση και φιλοξενία

Πεσμένος κάτω ο άνθρωπος του Θεού, τραυματίας, όπως είπα, πλημμυρισμένος στο αίμα, τόσο ανώδυνος, όσο και αναισθητος. Σχεδόν νεκρός, με μικρή και ασθενική αναπνοή, έρημος από κάθε βοήθεια και φροντίδα.

Μα ο Θεός από ψηλά δεν παραμελεί τον αθλητή. Ακούει τη σιωπή. «Εδώ είμαι», λέει, πριν μιλήσει εκείνος. Η επίσκεψή του είναι τόσο μεγαλοπρεπής και θεοπρεπής, ώστε να μπορούμε να θαυμάζουμε τη δόξα της ταχύτητας, ή μάλλον την ταχύτητα της δόξας, ή καλύτερα και τα δύο μαζί.

Με ποιον τρόπο;

Φως άφθονο ξεχύνεται απ' τον ουρανό.

- Τι άρρητη, τι απερίγραπτη λαμπρότητα και γλυκύτητα είχε το φως εκείνο! Θα πει ο ίδιος ύστερα.

Πρώτα φωτίζει και γλυκαίνει ανέκφραστα τον ηγεμόνα νου. Έπειτα θεραπεύει μονομιάς όλα τα αισθητήρια και τα μέλη του σώματος, ώστε να μην απομείνει, κατά το λεγόμενο, ούτε ίχνος πληγής. Εμφορεί με πολύ ισχυρότερη και ακμάζουσα δύναμη το σώμα, για να τον αναστήσει εκ νεκρών ζώντα.

Αυτή η ανάσταση ήταν τόσο πρωτοφανής και ισχυρή, ώστε να του δίνονται από τώρα οι αρραβώνες της μελλούσης κληρονομίας και χάριτος μ' εκείνη την υπερφυή αίγλη.

Απόσπασμα από το βιβλίο, Αγίου Φιλοθέου Κοκκίνου, «Βίος Αγίου Σάββα του Βατοπαιδινού του διά Χριστόν σαλού» των εκδόσεων της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.

<https://bit.ly/3SnLtwP>